

ГОГО.

Нашиятъ немирень Гого
 Днесъ е пакъ замисленъ много.
 Два дни става какъ горкия
 Мина той безъ лудория.
 Ала ето, че му хрумна
 Мисълъ чудна, остроумна
 Презъ дувара се праметна
 И ржавитѣ запретна.
 Па удари котарака
 И изтича при оджака.
 Бръкна еднажъ, бръкна дважди
 Та извади шепа сажди.
 Безъ да мисли много, много,
 Пустия немирень Гого,
 Взе, начерни си лицето,
 Па изтича на полето
 Край селото при рѣката
 И извика на децата:
 — Хей, немирни дечурлига,
 Само моя гласъ ви стига. . .
 Кой кжде сега намѣри
 Да се крие, да трепери,
 Въвъ плѣвника, въ одаята,
 Въвъ сандѣка, подъ кревата,
 По черници, по салкъми,

Че съсъ мене вода гладни
 Триста черни таласъми.
 Вика Гого, та до Бога
 Стига страшната тревога,
 И кѣнти, кѣнти полето
 Чакъ високо до небето.
 А уплашени децата,
 Голи, боси край рѣката,
 Гледатъ плахи и страхливи,
 Какъ останали сж живи.
 Но доде се изпокриятъ
 Задъ зелени върбалаци,
 Лавна рунтавиятъ Мечо
 Задъ раката и трънаци.
 Хукна таласъмътъ Гого,
 Че се изпоплаши много,
 А следъ него тича псето,
 Гони черния въ полето.
 Прахъ се дигна, олелия,
 Но въвъ тази гюрултия
 И срѣдъ шумната тревога
 Отърва се пусти Гого.

А децата го видѣха
 И шегата му разбраха. . .

И. Стубель.